

Sygnatura akt: V GC 2142/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 26 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2020 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **D. G.**

przeciwko: (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda D. G. kwotę 49.200,00 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy dwieście złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 24.600,00 zł od dnia 08 marca 2018r. do dnia zapłaty,
- 24.600,00 zł od dnia 10 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda D. G. kwotę 6.794,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

4. nakazuje pobrać od powoda D. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 85,64 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 770,75 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt VGC 2142/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego w dniu 15 maja 2018 r. (data wpływu) powód D. G. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. ma zapłacić mu kwotę 54.661,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 24.600,00 zł od dnia 08 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
- 3.099,60 zł od dnia 16 marca 2018 r. do dnia zapłaty
- 26.961,60 zł od dnia 09 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty

oraz koszty procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwaną umowę przedstawicielską, która obowiązywała strony od dnia 02 stycznia 2018 r. Zgodnie z §2 ust. 1 ppkt c umowy za wykonaną pracę miał otrzymywać wynagrodzenie w wysokości 20.000,00 zł netto powiększone o prowizję. Wskazał, że pozwana zapłaciła mu za pierwszy miesiąc pracy wynagrodzenie wraz z prowizją. Powód podniósł, że w trakcie wykonywania swoich obowiązków spotykał się z brakiem pomocy pozwanej. Podał, że w związku z brakiem wynagrodzenia za miesiąc luty oraz brakiem narzędzi pracy wypowiedział pozwaną łączącą strony umowę wskazując, że w okresie wypowiedzenia nadal będzie wykonywał swoje obowiązki. Wskazał, że wysłał do pozwanej zaległe faktury na kwotę dochodzoną pozwem. W odpowiedzi pozwana oświadczyła, że ich nie uznaje. Nie uznała również wypowiedzenia złożonego przez powoda wskazując, że zostało ono złożone po wypowiedzeniu umowy przez nią. Powód podniósł, że pismem z dnia 19 kwietnia 2018 r. wezwał pozwaną do zapłaty żądane kwoty, jednakże bezskutecznie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 czerwca 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt V GNC 2556/18 Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana spółka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 30 lipca 2018 r. (data wpływu) skutecznie złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę wskazaną w pozwie jak również, że zapłaciła powodowi wynagrodzenie za pierwszy miesiąc pracy. Podniosła, że w toku wykonywania umowy okazało się, że działania powoda są nieprofesjonalne i niestaranne, co spowodowało, że utraciła do niego zaufanie i pismem z dnia 15 marca 2018 r. złożyła mu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 26 września 2018 r. (data wpływu) powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2019 r. Sąd na wniosek pełnomocników stron skierował sprawę do mediacji. Strony jednakże nie doszły do porozumienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powód D. G. od dnia 15 stycznia 2018 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w R. w oparciu o wpis do (...). Zaś pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(fakty bezsporne, a nadto wydruk (...) k. 287).

W dniu 06 grudnia 2017 r. w K. strony zawarły umowę przedstawicielską. Jej przedmiotem była pomoc i intensyfikacja sprzedaży opakowań i materiałów opakowaniowych pozwanej poprzez działania wykonywane przez powoda. Strony wskazały, że współpraca może się odbywać głównie poprzez działania powodujące sprzedaż opakowań do finalnych klientów, poszukiwanie surowców do produkcji opakowań oraz poszukiwanie najbardziej optymalnych ofert zakupu opakowań gotowych,

a ich współdziałanie powinno zmierzać do pozyskania potencjalnych odbiorców i ich długofalowej obsługi w możliwie najbardziej profesjonalny sposób (§1). Powód miał poszukiwać dla pozwanej klientów na wytwarzane przez nią produkty, prowadzić z nimi rozmowy i ustalania tak, by doprowadzić do składania zamówień. Pozwana zaś miała produkować towar i sprzedawać go bezpośrednio klientowi wskazanemu przez powoda. Strony uzgodniły, że wynagrodzenie powoda będzie się składało z podstawy miesięcznej

w wysokości 20.000,00 zł i prowizji wynoszącej 2% od transakcji netto. Prowizja miała być naliczana po zakończeniu miesiąca na podstawie raportu spływu należności od klientów pozyskanych przez powoda dla pozwanej. Pierwsza faktura na podstawie umowy miała być wystawiona przez powoda na dzień 31 stycznia 2018 r. na podstawie raportu z wpływów za styczeń 2018 r. Pozwana zobowiązała się do 3 dni po zakończeniu każdego miesiąca przekazywać powodowi pisemny raport miesięcznych wpływów z faktur przez niego pozyskanych. Na podstawie tej informacji powód miał wystawiać fakturę VAT z 7 dniowym terminem płatności (§2). Strony zobowiązały się do wzajemnego pełnego informowania się we wszystkich kwestiach objętych umową oraz udzielania wzajemnej pomocy w celu osiągnięcia założeń wymienionych w umowie (§3). Umowa została zawarta na czas nieokreślony, od dnia 02 stycznia 2018 r. Strony zastrzegły, że każda z nich może ją rozwiązać z zachowaniem 3 miesięcznego terminu wypowiedzenia. Nadto każda ze stron miała prawo rozwiązać umowę w formie pisemnej ze skutkiem natychmiastowym w przypadku naruszenia punktów umowy, z podaniem przyczyn podjęcia takiej decyzji. Przy czym obowiązek wypłacenia prowizji miał istnieć również po wypowiedzeniu umowy, przez okres 3 miesięcy. Strony postanowiły również, że pozwana przekaze powodowi samochód i laptop w celu realizacji umowy, przy czym zasady ich użytkowania miały być określone w oddzielnych porozumieniach (§4). Nadto ustaliły, że będą zobowiązane do zachowania tajemnicy handlowej obejmujących wszystkie informacje uzyskane w toku współpracy. Umowa została podpisana przez prezesa zarządu pozwanej spółki (...) i powoda D. G..

(dowód: umowa k. 10-12).

Projekt umowy została przygotowany przez prezesa pozwanej spółki (...). Powód się z nim zapoznał przed podpisaniem i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń.

(dowód: przesłuchanie prezesa zarządu pozwanej spółki (...) k. 273v-274v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:46:01-01:05:05).

W dniu 04 stycznia 2018 r. powód wypowiedział firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. umowę o pracę z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie poprosił o zwolnienie go z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

(dowód: wypowiedzenie k. 93).

Powód nie otrzymał w umówionym terminie laptopa, maila, wizytówek, umówionego samochodu służbowego i karty paliwowej. (...) otrzymał na koniec stycznia 2018 r., zaś laptopa i kart paliwowej nie otrzymał wcale.

(dowód: zapis rozmowy telefonicznej k. 202-203, pendrive k. 205, przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00

Strony ustaliły, że powód będzie użytkował samochód służbowy za 100,00 zł miesięcznie, żeby nie było zastrzeżeń ze strony urzędu skarbowego. Z uwagi na brak karty paliwowej za zakup paliwa miał przedkładać fakturę VAT.

(dowód: zapis rozmowy telefonicznej k. 203-204, pendrive k. 205, przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00).

Powód miał jeździć po kraju i prowadzić rozmowy mające na celu pozyskanie klientów dla pozwanej. Miał również przygotowywać oferty i współpracować z działem handlowym i graficznym. O prowadzonych działaniach informował prezesa zarządu pozwanej R. C..

(dowód: korespondencja mailowa k. 22-23, 94, 132-136, 162-174, zapis rozmowy telefonicznej k. 201-202, 204, pendrive k. 205, protokół przesłuchania A. W. k. 293-293, zeznania świadka D. K. k. 212v-213, e-protokół rozprawy z dnia 26.09.2019r. 00:03:03-00:19:00, przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00).

Były opóźnienia ze strony pozwanej w przekazywaniu wyceny zamówień i zmiany dotyczące uzgodnień.

(dowód: zeznania świadka D. K. k. 212v-213, e-protokół rozprawy z dnia 26.09.2019r. 00:03:03-00:19:00, przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00).

W trakcie świadczenia usług na rzecz pozwanej powód prowadził rozmowy z firmami: (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. Z firmą (...) S.A. została zawarta umowa, która została zrealizowana w części z uwagi na okoliczność, że warunki ustalone przez powoda były dla pozwanej ekonomicznie nieuzasadnione. Współpraca z (...) S.A. nie została nawiązana pomimo poczynienia w tym celu nakładów przez pozwaną.

(dowód: korespondencja mailowa k. 288-292, protokół przesłuchania A. W. k. 293-293, zeznania świadka J. K. k. 240, e-protokół rozprawy z dnia 30.10.2019r. 00:01:51-00:06:13, przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00).

Powód ustalał koszty zamówień bez uwzględnienia kosztów produkcji opakowań. Bez uzgodnienia z pozwaną dokonywał czynności montażu zawieszek.

(dowód: korespondencja mailowa k. 295-301, zamówienie k. 302, 304, WZ k. 303, 305, 306, 307).

(...) S.A. nie zapłaciła za dostarczone jej opakowania. Pozwana uzyskała wyroki zasądzające na jej rzecz należności wynikające z zawartej umowy. Egzekucja skierowana przeciwko spółce okazała się bezskuteczna.

(dowód: kopia wyroku k. 285, 286, postanowienie komornika sądowego k. 233, 234).

W dniu 31 stycznia 2018 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 21.130,00 zł netto, tj. 25.989,90 zł brutto tytułem usługi sprzedażowej zgodnie z umową z dnia 02 stycznia 2018 r. z terminem płatności określonym na dzień 07 lutego 2018 r. Faktura została doręczona pozwanej w dniu 02 lutego 2018 r., a uregulowana w dniu 23 marca 2018 r. na podstawie duplikatu.

(dowód: faktura k. 13, potwierdzenie przelewu k. 14, potwierdzenie nadania i odbioru przesyłki pocztowej k. 160, e-mail k. 161, zeznania świadka M. H. k. 152-153, e-protokół rozprawy z dnia 11.04.2019r. 00:06:44-00:24:00).

Dnia 01 marca 2018 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.520,00 zł netto, tj. 3.099,60 zł brutto tytułem kosztów paliwa, parkingów i autostrad z terminem płatności określonym na dzień 15 marca 2018 r.

(dowód: faktura k. 43).

Również w dniu 01 marca 2018 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.000,00 zł netto, tj. 24.600,00 zł brutto tytułem usługi sprzedażowej zgodnie z umową z dnia 02 stycznia 2018 r. z terminem płatności określonym na dzień 07 marca 2018 r.

(dowód: faktura k. 43).

W załączeniu do maila z dnia 02 marca 2018 r. powód otrzymał od pozwanej zestawienie wystawionych faktur VAT jego klientów ze wskazaniem, które zostały zapłacone.

(dowód: korespondencja mailowa k. 17-21).

Również w dniu 02 marca 2018 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 441,00 zł netto, tj. 542,43 zł brutto tytułem prowizji od zapłaconych faktur zgodnej z umową z dnia 02 stycznia 2018 r. z terminem płatności określonym na dzień 10 marca 2018 r. Pozwana uregulowała ją dnia 05 kwietnia 2018 r.

(dowód: faktura k. 15, potwierdzenie przelewu k. 16).

Faktury za miesiąc luty zostały wysłane na adres pozwanej spółki w dniu 02 marca 2018 r. i doręczone jej w dniu 05 marca 2018 r. Dodatkowo były wysyłane pocztą elektroniczną.

(dowód: potwierdzenie nadania i odbioru przysyłki pocztowej k. 45-48, przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00).

Prezes zarządu pozwanej spółki miał zastrzeżenia do usług wykonywanych przez powoda m.in. z powodu nieprzekazywania dokumentów rejestracyjnych pozyskiwanych od klientów. Zarzucał mu również przesyłanie niepełnych informacji, nieprzydatnych do wyceny opakowań, nielojalność i podejmowanie decyzji bez wcześniejszych uzgodnień oraz wycenę opakowań poniżej kosztów produkcji.

(dowód: e-mail k. 162, zeznania świadków: M. H. k. 152-153, e-protokół rozprawy z dnia 11.04.2019r. 00:06:44-00:24:00, D. K. k. 212v-213, e-protokół rozprawy z dnia 26.09.2019r. 00:03:03-00:19:00:00, K. M. k. 213-213v, e-protokół rozprawy z dnia 26.09.2019r. 00:19:30-00:29:00).

W piśmie z dnia 15 marca 2018 r. pozwana spółka złożyła powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu łączącej strony umowy z dnia 06 grudnia 2017 r. ze skutkiem natychmiastowym z powodu jej niewłaściwego wykonywania. Uzasadniając wypowiedzenie pozwana wskazała, że mimo wezwań powód nie podjął skutecznych i właściwych działań w celu realizacji umowy, nie informowała jej prawidłowo o ustaleniach z potencjalnymi klientami oraz nie przekazywał aktualnych dokumentów. Podała również, że w dniu 03 stycznia 2018 r. powód reprezentował konkurencyjne przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o.

(dowód: wypowiedzenie k. 50).

W dniu 27 marca 2018 r. powód spotkał się z prezesem pozwanej spółki w restauracji w P.. R. C. chciał przekazać powodowi dokument o rozwiązaniu umowy, w którym powód zrzeka się prawa do wynagrodzenia. Powód odmówił jego przyjęcia. Tego samego dnia zdał samochód służbowy. Prezes pozwanej nadał wypowiedzenie umowy w urzędzie pocztowym po spotkaniu.

(dowód: przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00, przesłuchanie prezesa zarządu pozwanej spółki (...) k. 273v-274v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:46:01-01:05:05).

Pismem z dnia 27 marca 2018 r. powód wypowiedział pozwanej łączącą strony umowę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia i z zachowaniem obowiązku wypłacania prowizji 3 miesiące po zakończeniu umowy. Jako powód wypowiedzenia wskazał opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia za miesiąc styczeń o 11 tygodni, brak wynagrodzenia, zwrotu kosztów paliwa oraz należnej prowizji za luty 2018 r. oraz brak narzędzi w postaci karty paliwowej, komputera, wizytówek i uzgodnionego auta.

(dowód: wypowiedzenie k. 38).

W dniu 30 marca 2018 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.000,00 zł netto, tj. 24.600,00 zł brutto tytułem usługi sprzedażowej zgodnie z umową

z dnia 02 stycznia 2018 r. z terminem płatności określonym na dzień 07 kwietnia 2018 r.

(dowód: faktura k. 40).

Również dnia 30 marca 2018 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.920,00 zł netto, tj. 2.361,60 zł brutto tytułem kosztów paliwa, parkingów i autostrad z terminem płatności określonym na dzień 07 kwietnia 2018 r.

(dowód: faktura k. 39).

Pismem z dnia 03 kwietnia 2018 r. prezes zarządu pozwanej poinformował powoda, iż uznaje jego oświadczenie o wypowiedzeniu łączącej strony umowy za bezskuteczne z uwagi na okoliczność, że na dzień jego otrzymania, tj. 28 marca 2018 r. umowa już nie obowiązywała, gdyż została wypowiedziana przez spółkę dzień wcześniej, w dniu 27 marca 2018 r., ze skutkiem natychmiastowym.

(dowód: pismo k. 51-52).

Zaległe faktury zostały wysłane na adres pozwanej spółki w dniu 04 kwietnia 2018 r. i doręczone jej następnego dnia oraz poczta elektroniczną.

(dowód: potwierdzenie nadania i odbioru przysyłki pocztowej k. 41-42, przesłuchanie powoda D. G. k. 272v-273v, e-protokół rozprawy z dnia 10.02.2020r. 00:00:53-00:46:00).

W piśmie z dnia 10 kwietnia 2018 r. prezes zarządu pozwanej poinformował powoda, że faktury VAT nr (...) z dnia 30 marca 2018 r. nie zostały przez spółkę zaakceptowane. Były odesłane powodowi z adnotacją o niezaksięgowaniu.

(dowód: pismo k. 49, zeznania świadków: M. H. k. 152-153, e-protokół rozprawy z dnia 11.04.2019r. 00:06:44-00:24:00,

W dniu 19 kwietnia 2018 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 54.661,20 zł wraz z należnymi odsetkami w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Wezwanie zostało nadane na adres pozwanej w urzędzie pocztowym tego samego dnia i doręczone w dniu 23 kwietnia 2018 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 55, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 56, wydruk śledzenia przesyłek k. 57-58).

Pismem z dnia 20 kwietnia 2018 r. skierowanym do pozwanej pełnomocnik powoda wskazał, że brak było przesłanek do rozwiązania łączącej strony umowy przez pozwaną ze skutkiem natychmiastowym. Pismo zostało nadane na adres pozwanej w urzędzie pocztowym tego samego dnia.

(dowód: pismo k. 53, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 54).

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty i pismo z dnia 20 kwietnia 2018 r. pełnomocnik pozwanej w całości podtrzymał jej dotychczasowe stanowisko w sprawie. Nadto wskazał, że przyczyną rozwiązania umowy z powodem była utrata zaufania do niego.

(dowód: pismo k. 59, 60, pełnomocnictwo k. 70).

Mailem z dnia 23 kwietnia 2018 r. powód zwrócił się do pozwanej o udostępnienie zapłaconych przez klientów faktur w celu naliczenia prowizji.

(dowód: e-mail k. 95).

W piśmie z dnia 11 maja 2018 r. również pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(dowód: pismo k. 62, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 63).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt przez strony, zeznań świadków: M. H., D. K., K. M. i J. K. oraz przesłuchania stron.

Sąd uznał dokumenty zgromadzone w aktach sprawy za wiarygodne w całości. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nadto nie zostały zakwestionowane przez strony procesu (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc).

Co prawda powołane przez strony z dokumentów załączonych pism procesowych były w formie niepoświadczonych kserokopii, więc nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 kpc i art. 245 kpc, nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 kpc w zw. z art. 308 kpc. Dopóki Sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie Sądu na podstawie art. 233 kpc. Dopiero, jeżeli Sąd zażąda przedstawienia oryginału dokumentu, strona jak również każda inna osoba, która go posiada, obowiązana jest, zgodnie z art. 248 kpc, przedstawić oryginał. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129§1 kpc, a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu (tak wyrok SN z dnia 12 lutego 2019 r., II PK 12/18), co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków słuchanych w sprawie. Były one spontaniczne, spójne i logiczne. Nadto nie zostały zakwestionowane przez strony procesu (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc). Co prawda Sąd wezwany zwrócił odezwę o przesłuchanie świadka A. W. bez wykonania, jednakże Sąd na wniosek pełnomocnika pozwanej dopuścił dowód z protokołu jego przesłuchania w sprawie V GCps 40/19, czego żadna ze stron nie kwestionowała. Zakres zeznań świadka w tamtej sprawie był zgodny z tezą dowodową pełnomocnika pozwanego w tej sprawie.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania prezesa pozwanej spółki (...), że wynagrodzenie powoda zostało przez strony ustalone na kwotę netto. Jest to sprzeczne z treścią faktury nr (...) obejmującej m.in. to wynagrodzenie, a która została uznana i uregulowana przez pozwaną w kwocie brutto. Nadto jest to sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, gdyż zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt ustawy z dnia 11 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) odpłatne świadczenie usług przez podmioty wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą podlega opodatkowaniu podatkiem VAT.

W pozostałym zakresie Sąd uznał jego zeznania za wiarygodne. Również zeznania powoda Sąd uznał za prawdziwe, gdyż znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był w zasadzie bezsporny. Spór stron jest zaś osadzony na jego subiektywnej ocenie przez każdą ze stron i sprowadza się do oceny skuteczności i daty rozwiązania łączącej strony umowy oraz zasadności żądania przez powoda wynagrodzenia i jego wysokości.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty wynagrodzenia wynikającego z łączącej strony umowy przedstawicielskiej za luty i marzec 2018 r. Pozwana odmawiała zapłaty wskazując, że powód nie wywiązał się z uzgodnionych obowiązków, a umowa ta została przez nią skutecznie rozwiązana bez zachowania okresu wypowiedzenia pismem z dnia 15 marca 2018 r.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił, iż strony łączyła umowa o świadczenie usług. Przepis art. 750 kc dotyczy, co do zasady, takich umów o świadczenie usług, których przedmiotem jest dokonywanie czynności faktycznych lub czynności faktycznych i prawnych (tak wyrok SN dnia 05 grudnia 2013 r., V CSK 30/13). Ustawodawca nie podaje definicji umów o świadczenie usług. Ogólnie można przyjąć, że będą to różnego rodzaju czynności faktyczne, przy których wykonywaniu zleceniobiorca nie będzie pozostawał w stosunku podporządkowania względem zleceniodawcy. Ich cechą wspólną jest to, że zleceniobiorcę obciąża obowiązek dokonania ukierunkowanych czynności faktycznych, lecz nie ma on obowiązku osiągnięcia celu.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnik pozwanej nie jest to umowa rezultatu, a umowa starannego działania. Wynika to również z jej brzmienia, gdzie w §1 strony wprost wskazały, że powód ma podjąć działania powodujące sprzedaż opakowań do finalnych klientów, poszukiwać surowców do produkcji opakowań i poszukiwać najbardziej optymalnych ofert zakupu opakowań gotowych, zaś ich współdziałania powinno zmierzać do pozyskania potencjalnych odbiorców i ich długotrwałej obsługi. Natomiast z godnie z §2 pkt 1 umowy powód miał poszukiwać dla pozwanej klientów na wytwarzane przez nią produkty, prowadzić z nimi rozmowy i ustalania tak, by doprowadzić do składania zamówień. Tym samym przedmiotem umowy były działania zmierzające do pozyskania klientów, nie zaś samo ich pozyskanie.

Zgodnie treścią art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepis ten odsyła zatem do przepisów art. 734§1 kc i art. 735§1 kc. Pierwszy z nich stanowi, że przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Drugi przepis wskazuje natomiast, że jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W umowie będącej przedmiotem sporu strony uzgodniły, że wynagrodzenie powoda będzie się składało z podstawy miesięcznej w wysokości 20.000,00 zł i prowizji wynoszącej 2% od transakcji netto. Prowizja miała być naliczana po zakończeniu miesiąca na podstawie raportu spływu należności od klientów pozyskanych przez powoda dla pozwanej. Pozwana zobowiązała się przekazywać powodowi pisemny raport miesięcznych wpływów z faktur przez niego pozyskanych w terminie 3 dni od zakończenia miesiąca i na tej podstawie powód miał wystawiać fakturę VAT z 7 dniowym terminem płatności

Pełnomocnik pozwanego podnosił, że umówiona kwota była kwotą brutto. Jednakże na podstawie faktury nr (...) obejmującej m.in. to wynagrodzenie, która została uznana i uregulowana przez pozwaną w kwocie brutto i mając na względzie zasadę doświadczenia życiowego i przepisy ustawy o podatku od towarów i usług Sąd uznał, że strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie netto.

Strony zastrzegły w umowie, że każda z nich może ją rozwiązać z zachowaniem 3 miesięcznego terminu wypowiedzenia. Nadto każda ze stron miała prawo rozwiązać umowę w formie pisemnej ze skutkiem natychmiastowym w przypadku naruszenia punktów umowy, z podaniem przyczyn podjęcia takiej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 746§1 kc dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie. Powinien jednak zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia; w razie odpłatnego zlecenia obowiązany jest uiścić przyjmującemu zlecenie część wynagrodzenia odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę.

Stosunek zlecenia oparty jest na wzajemnym zaufaniu stron tego stosunku, z tego względu prawodawca musiał przewidzieć prawną możliwość zakończenia tego stosunku w przypadku utraty zaufania przez przyjmującego zlecenie lub dającego zlecenie. Wypowiedzenie powoduje natychmiastowe wygaśnięcie stosunku prawnego (tak wyrok SA w Łodzi z dnia 05 marca 2014 r., I ACa 1189/13). Wypowiedzenie nie niweczy skutków umowy, z której strony mogą nadal wywodzić nieprzedawnione roszczenia, o ile

dotyczą stanów faktycznych sprzed wygaśnięcia stosunku. Jeżeli wypowiedzenia umowy dokonuje zleceniodawca, to ma on obowiązek zapłaty zleceniobiorcy takiej części wynagrodzenia, jaka odpowiada wykonanej przez niego części działań składających się na jego świadczenie.

Ocena ważności powodu wypowiedzenia zależeć będzie od okoliczności, w jakich dochodzi do podjęcia decyzji. Niewątpliwie mogą to być czynniki zależne od strony umowy, jak np. utrata zaufania do zleceniobiorcy, np. wskutek zastrzeżeń do wykonywania zlecenia, czy też czynniki obiektywne, jak np. zanik czy istotne zmniejszenie potrzeby współpracy (tak wyrok SA w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2015 r., VI ACa 1021/14). Z punktu widzenia zleceniodawcy ważnym powodem wypowiedzenia umowy może więc być nieudzielenie mu przez przyjmującego zlecenie istotnej informacji o przebiegu sprawy (art. 740 kc) albo utrata zaufania co do uczciwości lub innych niezbędnych kwalifikacji przyjmującego zlecenie. Pojęcie „ważnego powodu” może zostać określone w umowie. Postanowienia umowne nie mogą jednak pozbawiać stron możliwości wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów w umowie niewymienionych (tak też P. Machnikowski, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 746, Nb 7, s. 1409).

W piśmie z dnia 15 marca 2018 r. pozwana spółka złożyła oświadczenie o rozwiązaniu łączącej strony umowy bez wypowiedzenia z powodu jej niewłaściwego wykonywania. Podała w nim, że mimo wezwań powód nie podjął skutecznych i właściwych działań w celu realizacji umowy, nie informował jej prawidłowo o ustaleniach z potencjalnymi klientami oraz nie przekazywał aktualnych dokumentów, a nadto w dniu 03 stycznia 2018 r. reprezentował konkurencyjne przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. na targach w P.. W toku dalszej korespondencji podniosła, że przyczyną rozwiązania umowy z powodem była utrata zaufania do niego.

Z załączonej do akt korespondencji mailowej prowadzonej przez strony, jak i zeznań słuchanych w sprawie świadków M. H. i D. K., które nie były kwestionowane przez strony jednoznacznie wynika, że prezes pozwanej spółki miał zastrzeżenia do pracy powoda, zarzucał mu nielojalność i brak kompetencji, co doprowadziło do utraty zaufania do powoda i skutkowało złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu łączącej strony umowy bez wypowiedzenia. Sąd uznał, że w ustalonym stanie było to zasadne.

Pozwana jednak nie przedłożyła do akt dowodu doręczenia powodowi powyższego oświadczenia. W piśmie z dnia 03 kwietnia 2018 r. skierowanym do powoda prezes pozwanej spółki wskazał, że łącząca strony umowa została przez niego wypowiedziana w dniu 27 marca 2018 r. ze skutkiem natychmiastowym. Na rozprawie natomiast zeznał, że wobec odmowy przyjęcia pisma przez powoda, nadał je tego samego dnia w urzędzie pocztowym. Nie przedłożył jednak żadnego dowodu na potwierdzenie tej okoliczności. Dlatego też Sąd kierując się zasadami doświadczenia życiowego przyjął, iż powód otrzymał je najwcześniej 30 marca 2018 r. Zatem powodowi przysługuje wynagrodzenie za luty i marzec 2018 r.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zapłaty wynagrodzenia za miesiąc luty i marzec 2018 r. oraz zwrotu kosztów paliwa, parkingów i autostrad, co wynika z przedłożonych przez niego faktur VAT.

Do momentu wypowiedzenia mu umowy powód wykonywał wynikające z niej obowiązki, co potwierdził świadek D. K. oraz korespondencja mailowa zgromadzona w aktach sprawy. Wynika to również z zeznań świadka J. K. i protokołu przesłuchania świadka A. W.. Tym samym przysługuje mu wynagrodzenie w kwocie po 20.000,00 zł netto, tj. 24.600,00 zł brutto za miesiąc i w tym zakresie Sąd uwzględnił żądanie pozwu, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

Powód nie wykazał natomiast, a jego w tym zakresie obciążał obowiązek dowodowy wynikający z treści art. 6 kc i art. 232 kpc, zasadności swojego roszczenia w zakresie kosztów dodatkowych. Nie przedłożył umowy na użytkowanie samochodu służbowego, co uniemożliwiło weryfikację jego żądania co do zasady. Nie udokumentował również wysokości wydatków wskazanych w fakturach VAT nr (...) z dnia 01 marca 2018 r.

i nr 5/03/2018 z dnia 30 marca 2018 r. Dlatego też jego żądanie podlegało oddaleniu w tej części, o czym Sąd orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

W związku z tym, że strony wiązała umowa o świadczenie usług, wystawione faktury VAT wskazywały sposób i termin spełnienia świadczenia, zgodnie z łączącą strony umową. Zaś z uwagi na okoliczność, że pozwana spóźniła się ze spełnieniem świadczenia

w określonym terminie, to ziszczyły się przesłanki do uwzględnienia żądania powoda również w zakresie odsetek za czas opóźnienia.

O obowiązku zapłaty tych odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.) zgodnie z którym w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Faktury VAT wystawione przez powoda określały datę płatności objętych nimi należności. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty objętej fakturą VAT nr (...) r. od dnia następnego po terminie płatności, tj. od dnia 08 marca 2018 r., zaś od kwoty objętej fakturą VAT nr (...) r. od dnia 10 kwietnia 2018 r. (art. 115 kc) dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.734,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 5.400,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) i §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.) oraz koszty przeprowadzonej mediacji. Powód poniósł koszty w wysokości 8.151,00 zł (2.734,00 zł + 5.517,00 zł), pozwany w kwocie 5.417,00 zł, zaś Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kaliszu w wysokości 856,39 zł.

Pozwana spółka przegrała proces w 90%, powód zaś w 10% i w takiej części winni ponieść jego koszty. Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.794,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu od uwzględnionej części powództwa, o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 85,64 zł, zaś od pozwanej kwotę 770,75 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (kosztów mediacji), o czym orzekł w pkt 4 i 5 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna -Szulawa